

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: O. K., narozený X,
bytem X,

proti
žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí,
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 00 Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2021, č. j. MPSV-2021/198588-916,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2021, č. j. MPSV-2021/198588-916, se **zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2021, č. j. MPSV-2021/198588-916, jímž bylo zamítnuto Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Ústí nad Labem (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 8. 2021, č. j. 189451/21/UL, kterým byla ve smyslu § 9 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 329/2011 Sb.“), zamítnuta žádost žalobce o příspěvek pro osoby se zdravotním postižením na zvláštní pomůcku – „stavební práce spojené s uzpůsobením koupelny a WC, a to včetně stavebních prací spojených s rozšířením dveří v rámci uzpůsobení koupelny a WC; jedná se o stavební práce a s nimi nezbytně související materiál na úpravu, nikoli však o obklady, podlahové krytiny, sanitu apod.“

Žaloba

2. Žalobce úvodem podané žaloby zrekapituloval dosavadní průběh projednávané věci, přičemž konstatoval, že již v odvolání namítl, že jeho zdravotní postižení odpovídá těžkému funkčnímu postižení čtyř funkčních celků pohybového ústrojí – tj. dolních a horních končetin, což má za následek omezení jeho chůze a potíže se změnami poloh. K tomu žalobce poukázal na závěry lékařské zprávy MUDr. I. P., Ph.D., ze dne 3. 9. 2021. Žalovaný pak na tato tvrzení reagoval odkazem na závěry posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „PK MPSV“), že se u žalobce nejedná o zdravotní stav odpovídající těm, které uvádí příloha zákona č. 329/2011 Sb., a které dle vyhlášky č. 388/2011 Sb., o provedení některých ustanovení zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 388/2011 Sb.“), odůvodňují přiznání předmětného příspěvku. Současně žalovaný zmínil, že žalobce není z funkčního hlediska odkázán na invalidní vozík a nepoužívá jiných kompenzačních pomůcek, přičemž sám řídí osobní automobil s automatickou převodovkou při cestách do Teplic, kde pracuje jako programátor.
3. Dle žalobce je však odvodnění napadeného rozhodnutí nesrozumitelné a nepřezkoumatelné. K tomu žalobce poukázal na písm. g) části I. bodu 1 přílohy zákona č. 329/2011 Sb., v němž se popisuje zdravotní stav těžkých funkčních poruch pohyblivosti na základě postižení tří a více funkčních celků pohybového ústrojí s případnou odkázaností na vozík pro invalidy. V napadeném rozhodnutí podle jeho názoru konkrétně chybí vysvětlení toho, co je myšleno pojmem „těžká funkční porucha pohyblivosti“ a proč jím popisované problémy s pohybem neodpovídají tomuto pojmu. Zákon přitom nadepsaný pojem blíže nevymezuje a ani nepožaduje bezpodmínečnou odkázanost na invalidní vozík nebo používání kompenzačních pomůcek.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Současně žalovaný odkázal na dikci bodu 1 písm. g) přílohy I. zákona č. 329/2011 Sb., přičemž konstatoval, že v posudkovém hodnocení PK MPSV, a tedy ani v napadeném rozhodnutí, není nikde konstatováno, že žádost o příspěvek na zvláštní se zamítá z důvodu, že se žalobce nepohybuje na invalidním vozíku, popř. že nepoužívá jiné kompenzační pomůcky. V posudkovém hodnocení PK MPSV se pak mj. uvádí, že žalobcem v odvolání namítané skutečnosti nemají oporu v objektivně dokladovaném zdravotním stavu. Doloženými lékařskými nálezy popisované zdravotní postižení žalobce tak neodpovídá posudkově medicínským kritériím stanoveným pro přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku. Žalobce není dle žalovaného z funkčního hlediska odkázán na invalidní vozík, dosud chodí bez pomoci kompenzačních pomůcek, sám řídí osobní automobil s automatickou převodovkou, se kterým se dopravuje do

zaměstnání v Teplicích, kde pracuje jako programátor. Zákon č. 329/2011 Sb. přitom taxativně vyjmenovává zdravotní postižení, při kterých může vzniknout nárok na příspěvek na zvláštní pomůcku a v žádném případě neumožňuje stanovení výjimek ze splnění podmínky zdravotního stavu.

5. Dle žalovaného bylo ve věci postupováno v souladu s právními předpisy a napadené rozhodnutí je plně přezkoumatelné. PK MPSV zasedala v odborném složení, a tudíž žalovaný shledává vypracovaný posudek za odborný, objektivní a úplný, vycházející z odborných podkladů a vlastního vyšetření žalobce při jednání PK MPSV. Z posudku PK MPSV je pak zřejmé, že nebylo shledáno zdravotní postižení žalobce zakládající nárok na požadovaný příspěvek.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný uvedl, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání a žalobce nesdělil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání uděluje.
7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
8. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávaného případu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
9. Podle § 68 odst. 3 věty první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody jeho výroku nebo výroků, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
10. Podle § 9 odst. 1 zákona č. 329/2011 Sb. nárok na příspěvek na zvláštní pomůcku má osoba se zdravotním postižením charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu uvedeným v příloze tohoto zákona, a její zdravotní stav nevylučuje přiznání tohoto příspěvku. Dle odst. 4 téhož ustanovení zdravotní postižení charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu odůvodňující přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku a zdravotní stavy vylučující jeho přiznání jsou uvedeny v příloze k tomuto zákonu.
11. Podle části I. (Zdravotní postižení odůvodňující přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku) bod 1. přílohy k zákonu č. 329/2011 Sb. (Zdravotní postižení odůvodňující přiznání Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

příspěvku na zvláštní pomůcku a zdravotní stavy vylučující jeho přiznání) se za těžkou vadu nosného nebo pohybového ústrojí považuje: a) anatomická ztráta obou dolních končetin v bércích a výše, b) funkční ztráta obou dolních končetin na podkladě úplné obrny (plegie) nebo těžkého ochrnutí, c) anatomická ztráta podstatných částí jedné horní a jedné dolní končetiny v předloktí a výše a v bérci a výše, d) funkční ztráta jedné horní a jedné dolní končetiny na podkladě úplné obrny (plegie) nebo těžkého ochrnutí, e) ankylóza obou kyčelních kloubů nebo obou kolenních kloubů nebo podstatné omezení hybnosti obou kyčelních nebo kolenních kloubů pro těžké kontraktury v okolí, f) ztuhnutí všech úseků páteře s těžkým omezením pohyblivosti alespoň dvou nosných kloubů dolních končetin, g) těžké funkční poruchy pohyblivosti na základě postižení tří a více funkčních celků pohybového ústrojí s případnou odkázaností na vozík pro invalidy; funkčním celkem se přitom rozumí trup, pánev, končetina, h) disproportionální poruchy růstu provázené deformitami končetin a hrudníku, pokud tělesná výška postiženého po ukončení růstu nepřesahuje 120 cm, i) anatomická ztráta dolní končetiny ve stehně bez možnosti oprotézování nebo exartikulace v kyčelním kloubu, j) anatomická nebo funkční ztráta končetiny, k) anatomická nebo funkční ztráta obou horních končetin, l) anatomická ztráta dolní končetiny ve stehně s možností oprotézování, m) anatomické ztráty horních končetin na úrovni obou zápěstí a výše nebo vrozené či získané vady obou horních končetin s úplnou ztrátou základní funkce obou rukou (úchopu a přidržování) závažně narušující posturální funkce těla.

12. Dle přílohy č. 1 k vyhlášce č. 388/2011 Sb., nazvané Seznam druhů a typů zvláštních pomůcek určených osobám se zdravotním postižením, na jejichž pořízení se poskytuje příspěvek na zvláštní pomůcku, jsou zvláštními pomůckami určenými osobám s těžkou vadou nosného nebo pohybového ústrojí mj. stavební práce spojené s uzpůsobením koupelny a WC, a to včetně stavebních prací spojených s rozšířením dveří v rámci uzpůsobení koupelny a WC; jedná se o stavební práce a s nimi nezbytně související materiál na úpravu, nikoli však o obklady, podlahové krytiny, sanitu apod.
13. Žalobce v projednávaném případě namítl, že v napadeném rozhodnutí absentuje vysvětlení toho, co je myšleno pojmem „těžká funkční porucha pohyblivosti“ uvedená v části I. bodu 1 písm. g) přílohy k zákonu č. 329/2011 Sb., resp. že žalovaný řádně nevyložil, proč jím popisované problémy s pohybem neodpovídají tomuto pojmu. Zároveň žalobce zopakoval už v odvolání uváděnou charakteristiku a projevy jeho zdravotních obtíží.
14. Z jazykového i systematického výkladu části I. bodu 1 přílohy k zákonu č. 329/2011 Sb. je přitom zřejmé, že zákonodárce stanovil ohledně postižení pod písm. g) dvě podmínky, jednak že porucha pohyblivosti musí být založena postižením tří a více funkčních celků, přičemž funkčním celkem se rozumí trup, pánev a končetina, a jednak souhrnně musí tato postižení způsobovat těžkou funkční poruchu pohyblivosti (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 11. 8. 2020, č. j. 42 Ad 10/2019-30, nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 4. 2021, č. j. 33 A 9/2020-56). Obecně je proto třeba hodnotit zjištěné funkční poruchy více funkčních celků komplexně na základě společného působení všech zjištěných postižení.
15. Jakkoliv pak pojem „těžké funkční poruchy pohyblivosti“ zákon č. 329/2011 Sb. ani jiný právní předpis blíže nedefinuje, je zřejmé, že rozhodující je nikoliv jeho subjektivní pojetí, ale objektivizované funkční hledisko. V kontextu nyní posuzovaného případu je poté pro přiznání příspěvku na danou zvláštní pomůcku třeba, aby zdravotní postižení žalobce přesně odpovídalo jím poukazovanému písmenu části I. bodu 1 přílohy zákona č. 329/2011 Sb., neboť zákonodárce zamýšlel poskytnout příspěvek na zvláštní pomůcku pouze Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

osobám s jednoznačně specifikovaným zdravotním postižením. V tomto ohledu lze upozornit i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 4 Ads 51/2016-29, byť se týkal konkrétně příspěvku na zvláštní pomůcku pořízení motorového vozidla, v němž byl vysloven přiměřeně aplikovatelný závěr, že „*znění § 9 odst. 4 tohoto zákona a bodu 4 písm. a) jeho přílohy výslovně stanoví, že za zdravotní postižení charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu odůvodňující přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku pořízení motorového vozidla se považují jen v příloze vyjmenované nemoci. Proto tato dávka nemůže být poskytnuta osobě s jinou vadou nosného nebo pohybového ústrojí, i kdyby byla lékařsky diagnostikována jako těžká porucha.*“

16. Skutečnost, zda diagnóza žalobce představuje těžkou funkční poruchu pohyblivosti dle části I. bodu 1 písm. g) přílohy zákona č. 329/2011 Sb., je pak odbornou lékařskou otázkou, k jejímuž komplexnímu posouzení nemá soud (ani správní orgány) potřebné odborné znalosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014, č. j. 3 Ads 55/2013-29). Z tohoto důvodu tedy posuzuje zdravotní stav žadatelů v řízení, jehož výsledek na takovém posouzení závisí, v prvním stupni posudkový lékař a v odvolacím řízení posudková komise žalovaného. Jedná se o specifickou formu správní činnosti, jejímž hlavním obsahem je posudková činnost, která předpokládá vedle odborných lékařských znalostí též znalosti z oboru posudkového lékařství. Posudek, který splňuje požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti a který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, pak bývá zpravidla rozhodujícím důkazem pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného správního rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2013, č. j. 4 Ads 93/2012-33). K tomu je možno odkázat též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2019, č. j. 8 Ads 331/2018-37, ze kterého plyne, že „*[a]by byl posudek jednoznačný, úplný a přesvědčivý, je třeba, aby se vypořádal se všemi relevantními podklady a přezkoumatelnou úvahou z nich vyvodil závěry podstatné pro posouzení zdravotního stavu osoby (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Ads 156/2014-28).*“ Posudkový závěr tudíž musí být vždy náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá, a ani nemůže mít, odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení nároku na příspěvek na zvláštní pomůcku závisí především (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2013, č. j. 6 Ads 11/2013-20).
17. Zdejší soud se tudíž ve světle žalobcem uplatněných tvrzení stran nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, resp. posudkového závěru, dále zabýval tím, zda lékařský posudek PK MPSV, z jehož závěrů právě napadené rozhodnutí vychází, splňuje nadepsané judikатурní požadavky na jeho úplnost, celistvost a přesvědčivost.
18. Ve svém hodnocení soud dospěl k závěru, že posudek PK MPSV vycházel z úplné zdravotní dokumentace včetně lékařské zprávy, kterou žalobce v průběhu správního řízení doložil (tj. z lékařské zprávy MUDr. I. P., Ph.D., ze dne 3. 9. 2021). Z ničeho současně nevyplývá, že by některá část lékařské dokumentace žalobce byla opomenuta či obsahově nezohledněna. Nutno upozornit též na fakt, že PK MPSV žalobce i osobně vyšetřila.
19. Soud nicméně nadepsané námitky žalobce musí přisvědčit. Byť totiž předmětný posudek formálně obsahuje všechny nezbytné náležitosti, přičemž obsáhle popisuje zdravotní stav žalobce (včetně rekapitulace veškerých lékařských zpráv), není z něj zřejmá úvaha, proč žalobce z funkčního hlediska nesplňuje taxativně vyjmenovaná kritéria pro těžkou vadu pohybového nebo nosného ústrojí k přiznání příspěvku na předmětnou zvláštní pomůcku. S ohledem na projednávaný případ konkrétně pro těžkou funkční poruchu pohyblivosti na základě postižení tří a více funkčních celků pohybového ústrojí dle písm. g) části I. bodu 1 Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přílohy k zákonu č. 329/2011 Sb., neboť ostatní položky uvedené v části I. bodu 1, popř. i v jiných částech této přílohy, na danou věc zjevně nedopadají. Je přitom třeba uvést, že v řešeném případě není prakticky sporu, jakými postiženími pohybového či nosného ústrojí (popř. i dalšími zdravotními obtížemi) žalobce trpí. Jak už bylo uvedeno výše, tyto nálezy vyplývají z podkladových lékařských zpráv, jakož i vlastního vyšetření žalobce PK MPSV, přičemž jsou v souladu nebo se vzájemně doplňují. PK MPSV tak detailně popsala celkový zdravotní stav (diagnózu) žalobce, a to zejména v kontextu kongenitální generalizované myopatie s převahou postižení svalstva pletencového, šíjového, mimického, žvýkacího a okohybného, když stran horních a dolních končetin konstatovala medicínské závěry o jejich hybnosti a citlivosti. Uváděná postižení se tak mj. týkala celkem čtyř funkčních celků – tj. horních a dolních končetin. Avšak za situace, kdy posudek PK MPSV obsahuje pouze objektivní nález (byť obsáhlý) a závěr, že nejsou splněny podmínky pro nárok na příspěvek na zvláštní pomůcku (konkrétně, toliko že *„doloženými lékařskými nálezy popisované zdravotní postižení neodpovídá medicínským kritériím stanoveným pro přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku“*), aniž by obsahoval zhodnocení objektivního nálezu ve vztahu k zákonem stanoveným podmínkám pro vznik nároku na konkrétní příspěvek s uvedením důvodů, proč se lékaři domnívají, že objektivní nález naplňuje či nenaplňuje podmínky pro vznik nároku na daný příspěvek, nelze považovat takový posudek za úplný a přesvědčivý podklad pro rozhodnutí, kterým byl zjištěn rozhodný skutkový stav v dostatečném rozsahu. Na tomto hodnocení současně nemůže nic změnit ani prosté konstatování PK MPSV, uvedené v samotném závěru daného posudku, že žalobce není z funkčního hlediska odkázán na invalidní vozík, dosud chodí bez pomoci kompenzačních pomůcek, sám řídí automobil s automatickou převodovkou do zaměstnání a pracuje jako programátor. Ani z tohoto povšechného tvrzení totiž není bez dalšího zřejmé, zda a jak se tyto skutečnosti v kontextu dříve uváděné diagnózy žalobce přičítají možnému posouzení žalobcova stavu jako těžké funkční poruchy pohyblivosti na základě postižení tří a více funkčních celků pohybového ústrojí.

20. Z odůvodnění posudku PK MPSV tudíž není patrný její myšlenkový postup, který vedl k učiněnému závěru v projednávané věci. Ten, kdo zdravotní stav posuzuje, si přitom musí být vědom toho, že jeho role je především zprostředkující – tj. má odborné informace srozumitelně a pokud možno komplexně vysvětlit „inteligentnímu laikovi“ tak, aby tento na jejich základě mohl o posuzované věci správně rozhodnout. Musí si přitom být vědom, že „inteligentní laik“ sice má duševní schopnosti porozumět těmto odborným informacím, ovšem pro jejich rychlé a patřičně důkladné pochopení mu chybí znalost širších souvislostí a celé řady základních principů, které odborníkovi mohou připadat samozřejmé (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, č. j. 2 Ads 17/2017-15). K tomu je příležitým odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2017, č. j. 8 Ads 136/2017-35, ze kterého se podává, že *„[v]hodné může být ve výše popsáných souvislostech předestřít nejprve stručný exkurs o tom, jak rozhodné části těla a psychiky fungují za běžných okolností a v jakých ohledech, v jaké míře a z jakých příčin dochází u posuzované osoby k odchylkám od běžného stavu.“* V tomto smyslu pak v posuzovaném případě absentuje i medicínské vysvětlení obsahu samotného pojmu „těžká funkční porucha pohyblivosti“ a jeho konfrontace s informacemi plynoucími z příslušných lékařských zpráv a vyšetření žalobce PK MPSV. Taktéž tyto závěry by tudíž PK MPSV měla mít na paměti při zpracování lékařského posudku, tak aby tento naplnil požadavky úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti, jak je požadováno nadepsanou judikaturou pro jeho zákonnost.

21. Z hlediska posouzení předmětné žádosti je tedy ve věci klíčové uvážít a srozumitelným způsobem popsat závažnost funkční poruchy pohyblivosti žalobce komplexně na základě společného působení všech zjištěných postižení (tj. na základě dílčích postižení zjištěných pro jednotlivé funkční celky – horní a dolní končetiny), a toto hodnocení následně konfrontovat s obsahem pojmu „těžká funkční porucha pohyblivosti“. Nutno přitom zmínit, že u těžké funkční poruchy pohyblivosti na základě postižení tří a více funkčních celků pohybového ústrojí není třeba, aby všechna postižení jednotlivých funkčních celků dosahovala sama o sobě stupně těžkého postižení, když zákonodárce ohledně postižení pod písm. g) části I. bodu 1 přílohy k zákonu č. 329/2011 Sb. stanovil již dříve popsané dvě podmínky (tj. jednak že porucha pohyblivosti musí být založena postižením tří a více funkčních celků, přičemž funkčním celkem se rozumí trup, pánev a končetina, a jednak souhrnně musí tato postižení způsobovat těžkou funkční poruchu pohyblivosti).
22. Soud tak shrnuje, že skutkový stav zachycený v podkladovém posudku PK MPSV, o který se bez dalšího opíral žalovaný právě v napadeném rozhodnutí, není dostatečně odůvodněn. Skutkový stav, z něhož žalovaný vycházel, proto nemá dostatečnou oporu ve správním spise, čímž byly splněny podmínky podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro zrušení napadeného rozhodnutí (výrok I. tohoto rozsudku). Současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl soud o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V navazujícím řízení pak bude na žalovaném, aby s pomocí PK MPSV znovu a důsledně posoudil zdravotní stav žalobce v tom smyslu, zda funkční porucha pohyblivosti na základě zjištěných postižení shora uvedených funkčních celků pohybového ústrojí (tj. horních a dolních končetin) ve svém souhrnu naplňuje obsah pojmu „těžká funkční porucha pohyblivosti“. Ať poté dospěje žalovaný (resp. PK MPSV) k jakémukoli závěru, je nezbytné, aby zároveň z odborně-medicínského hlediska vyložil alespoň obecná kritéria pro naplnění nadepsaného pojmu, a odlišil tak méně závažné poruchy. Teprve na základě i pro poučeného laika srozumitelných závěrů PK MPSV bude moci žalovaný vydat rozhodnutí, které by bylo přesvědčivé a odpovídalo shora konstatovaným požadavkům právních předpisů a judikatury.
23. Důkazy navržené žalobcem pak soud ve věci neprovedl, a to pro jejich nadbytečnost. Veškeré skutečnosti podstatné pro posouzení daného případu totiž soud zjistil ze správního spisu, jehož obsahem se dokazování neprovádí. Podstatná část navržených listinných důkazů navíc již byla součástí spisové dokumentace.
24. Výrok II. rozsudku o nákladech řízení se poté opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
25. Žalobce, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náhradu nákladů řízení nežádal, a soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 21. června 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu